

Bondekonens høns og ænder.

Man havde vel altid holdt høns i familien. Anna havde dog kun et lille hønsehold. Friske æg af egen avl var en sand fryd at spise sammen med lidt purløg på et godt stykke hjemmebagt rugbrød. En omelet fyldt med skinke, ost eller spinat var heller ikke at kimse af.

Hønsene og deres anfører, en statelig hane, boede i et hjemmetømret hønsehus. Til tider fik flokken lov til at vandre ud af deres lille hønsegårdsindhegning, og begive sig ud på de store vidder. Markens grønne tæppe var altid en udflugt værd. Her var ormene en lækkerbissen for tamme fugle. Når mørket sænkede sig, måtte de dog tilbage til hønsehuset for de kunne aldrig vide sig sikker for en omkringstrejfende ræv.

Engang havde Anna fået forærende en ny høne af en lidt anden race end dem hun havde. Uheldigvis havde hun bare sat den ud til de andre midt på dagen. Det gik godt uden større slagsmål, men da det blev aften sad denne høne skræmt oppe i et træ, mens de andre var gået til køjs. Frem for at forsøge at få den ned med en lang rive, klatrede hun med møje og besvær op på en usikker stige som lænede sig op af en lige så usikker gren og fik fat på hønen, og slap den ikke, selv om den baskede med vingerne som om det gjaldt selve livet, før den var hos de andre inde i hønsehuset. Fra nu af vidste den at det også var dens hus. Var den blevet sluppet fri inde i hønsehuset da den kom til sit nye hjem, havde den vidst at her var dens base. Sådan er dyr jo fantastiske og underlige.

Det var en god høne, den blev skruk og lagde sig på æg og fik udruget nogle få kyllinger. Igen var Anna heldig og kunne få fat i et par flere kyllinger, men de måtte i ly af mørket smugles ind under hønen. Det lykkedes over al forventning, og hønemor godkendte de små kræ på lige fod med dem hun havde i forvejen. Blodets bånd er stærkere end vandets, men kan overlistes. Stolt trissede denne høne med sine kyllinger ud til hele flokken og fulgtes med dem rundt ude i den store grønne verden af græs. Mindre godt var det, når flokken kom på afveje og ind i grøntsagsstykket. Deres skraben kunne nemt ødelægge de spæde grøntsager.

Det var så hyggeligt med høns, måske lige bortset fra hanens alt for tidlige galen om sommeren. Det var lidt træls når vandet frøs om vinteren, så måtte man flere gange i løbet af dagen forsyne dem med varmt vand. Viste det sig at nogle af kyllingerne var haner, måtte de på et tidspunkt lade livet, ellers var der hele tiden slåskamp i hønsegården og så al den galen midt om natten. Det var ikke noget Anna brød sig om, altså hverken nattehalløj eller slagtehalløj. Hun havde en enkelt gang forsøgt sig med øksen på huggeblokken, men hanen baskede i vilden sky og så alt det blod. Nej hun forærede dem hellere væk til andre, der kunne bruge dem til suppe- eller avlsdyr.

Ænder havde hun også haft. De sked og lugtede dog lidt meget, og gjorde næsten ikke andet end at mæske sig i korn, og når man nu alligevel ikke nænnede at slagte dyr og spise egne dyr, var det ikke meget bevendt med dem.

En tidlig sommermorgen var Anna blevet vækket af en forfærdelig larm ude fra hønsehuset. Hun styrtede ud af huset iført pyjamas og troede først at se en ræv, men det var det ikke. Hun måtte helt hen til hønsegården, og hun bandede over at have

Bondekonens høns og ænder.

glemt at lukke lugen ind til hønsehuset. Så var der nok en mår derinde som mæskede sig i en blodrus. Hun blev noget forskrækket, da hun så en stor høg sidde oven på en af hønerne i et hjørne af hønsegården og være i færd med at hakke livet ud af den. Hønen sad helt stille og var nok nærmest allerede halvdød og gået i chok, da Anna fik skræmt høgen væk fra hønen. Heldigvis var hønen ikke død, men helt omtumlet, og det tog flere minutter inden den blev sig selv igen. Anna snakkede trøstende til den og strøg den over fjerene som en slags førstehjælp, og først da den havde sagt sit første gak, satte hun den ind til de andre i flokken.

Sikke dog en slem morgenforskrækkelse. Høge har ikke noget at søge i en hønsegård. For at ræven ikke skulle grave sig ind til hønsene, havde hun gravet heget helt ned under jorden. Nu måtte hun også til at have net over selveste hønsegården pga. høgene. Hun måtte sande at det af og til var lidt bøvl at holde egne dyr inden for, og vilde dyr uden for heget. Jo mere bøvl man havde, jo mere glæde havde man så også når det lykkedes.

Et par friske æg til morgenmad ville gøre underværker på ens humør efter en så brat og voldsom opvågning. Men det kunne være endt meget værre. Når ræve eller mår går på rov, kunne en hønsegård meget hurtigt ligne Jerusalems ødelæggelse med døde massakrerede dyr og blod alle vegne, det var mildest talt et makabert syn for sarte sjæle. Anna kunne nu bedst med at hønsene døde en naturlig død, dvs., alderdom, og kun i sjældne tilfælde af sygdom. Havde man høns og hane, var en hund næsten overflødig. Enhver bil eller andet motoriseret fartøj på gårdspladsen afstedkom en gevaldig kaglen i hønsegården. For den sags skyld kunne enhver flimren eller bladenes bevægelser i nærheden af deres territorium sætte gang i kagleriet, og det tog en rum tid inden alle i hønsegården var faldet til ro igen.